

הרוכל הקטן

א. דיבוא-מיו

בכביש הראשי, בצעד בטוח, הלך איש קטן בשם חמשון וסחב על גבו תרמיל מלא חפצים מוזרים שונים. הוא הלך ושרק נגינה עליזה, וחיך אל השמש של סתיו.



לאיש הקטן קראו חמשון כי בכל יום חמישי היה מגיע לכפר והלך מדלת

לדלת, מכר לבעלות הבית סרטים, מספריים, מחטים, סלילי חוטים ועוד חפצים.

"שלום חמשון!" קראו הילדים ששיחקו בדרך, ובאו אליו בהמונים. חמשון היה נעמד, מחיך, פותח את התרמיל שלו שעם כזה הולכים בין הכפרים הרוכלים, ומוציא משם חפצים מופלאים – סביבון מזמר, שוט כסוף או זהוב עם ידית עטופה בבד קטיפה אדום, משרוקית... מה לא היה שם! והילדים צהלו.

הוא היה איש טוב לב, חמשון, ותמיד דאג לאחרים קודם מאשר לעצמו. כשניכנס לצריף שבו גם לחם היה לפעמים דבר נדיר, תמיד היה מציע שישלמו לו בפעם אחרת, או לעתים היה כאילו שוכח על השולחן דבר פעוט כלשהו, כמו סליל חוטים... הוא לא היה

איש עשיר, חמשון, רחוק מזה! אך
היה לו לב טוב ונפש רחבה.
יום אחד הלך בדרכו ובגבול חורשה
וראה פתאום עץ תפוח שעליו נשאר
עוד תפוח בשל אחד.
"איזה מזל" שמח חמשון "הבטן שלי
ריקה. אוכל את התפוח!"
הוא קטף את הפרי ורצה כבר לחתוך
אותו בסכין כשפתאום שמע קול שקט:
"אל תחתוך אותי! אל תחתוך אותי
חמשון!"
הוא הביט על התפוח מופתע.
"מה קרה לי שאני שומע קולות?" אמר
לעצמו "אבל אם התפוח לא רוצה
שאחתוך אותו, אזי אנגוס בו ישר!"
והוא רצה כבר לנגוס חתיכת התפוח
כששוב נשמע קול שקט:
"אל תנגוס בי! אל תנגוס בי, חמשון!"
"מה זה, הזיה?" קרא הרוכל הקטן "אך

אם התפוח לא רוצה שאוכל אותו
אצטרך לזרוק אותו!"
הוא רצה כבר להשליך את התפוח
לתוך השיחים כששוב שמע קול שקט:
"אל תזרוק אותי! אל תזרוק אותי
חמשון!"
"מה קורה פה? התפוח לא רוצה
שאחתוך אותו, לא רוצה שאוכל אותו,
אבל גם לא רוצה שאזרוק אותו.. אז
מה עלי לעשות? אקח אותו אתי. אולי
כך הוא יתרצה."
חמשון שם את התפוח לתוך התרמיל
שלו ובבטן ריקה המשיך ללכת. הדרך
הובילה אותו לקצה של כפר, ושם
קירות ומגדלים של טירה ישנה.
העזובה של המקום הפתיעה אותו. כל
החלונות היו סגורים, לא נשמע כל צליל
שיפר את ההדממה העמוקה. רק
קבצנית זקנה יצאה מולו על הדרך,



והושיטה את ידה כמבקשת נדבה.
"אין לי מה לתת לך, זקנה אומללה"
נאנח חמשון "יש לי רק תפוח עץ אחד,
ואפילו הוא לא רוצה שיאכלו אותו!"
"תן לי את התפוח!" ביקשה הזקנה.
חמשון נתן לה את התפוח, שהפעם לא
אמר מילה. הקבצנית שברה את
התפוח לחצאים, נגסה חתיכה ממנו,
ואז הפכה פתאום לפיה בעלת יופי
נדיר.

"הצלת אותי!" קראה הפיה "כישפו
אותי בלחישות זדוניות ורק זה שליבו
מלא טוב יכול היה לשחרר אותי.
וכתודה לכך אתן לך שלושה זרעונים
מהתפוח. כל אחד מהם יוכל למלא
מידית משאלה אחת שלך!"
"תודה, פיה יקרה" ענה לה חמשון "אך
אין לי משאלות אלא רק אחת – להיות
תמיד שמח ולא לגרום רע לאף אחד."

"אז כך גם יהיה!" אמרה הפיה,
ונעלמה.

הרוכל הקטן נשאר לבדו ובהפתעה
הביט על שלושה הזרעונים המונחים
בכף ידו. הוא משך בכתפיו, החליט
שכל זה רק חלום היה, והמשיך בדרכו.
בצומת הדרכים הראשון הוא פגש
אנשים בוכים חוזרים מבית קברות.
"מה קרה, אנשים טובים. מדוע אתם
בוכים?" בהתרגשות שאל חמשון.
"צרה גדולה. מגפה באה לכפר שלנו"
ענו לו "אנשים מתים זה אחרי זה.
הבוקר קברנו את השופט שלנו."
"עכשיו זמן לבדוק את כוחם של
הזרעונים" חשב חמשון, והוא זרק
זרעון אחד על האר, ואמר:
"שיבראו כולם!"

ומיד הקבורים קמו לחיים ולרחוב יצאו
אנשים ובכל הכפר נשמעה קריאה

שמחה:

"הנה הוא! הנה המציל שלנו!"
הקהל סבב את הרוכל הקטן והוביל
אותו לטירה. חמשון העייף הובא לפני
שליט האזור, שהבריא כמו כל אנשי
הסביבה. זה הודה לאורח ותגמל אותו,
ושמח יחד עם כולם. אך חמשון הרגיש
שהפנים שלו עדיין עצובים.
"למה דואג השליט שלכם?" שאל
חמשון את הסובבים.
"בתו של האדון שלנו, ורוניקה,
מתבודדת כל הזמן ובוכה מבוקר עד
ערב. היא בעלת גיבנת מכוערת והרי
איש לא ירצה אותה לאישה!"
"זה לא בסדר!" חשב חמשון. הוא זרק
על הארץ את הזרעון השני ותוך כדי כך
אמר:
"שהנערה תהיה יפה כמו יום בהיר."
קריאה שמחה מילאה את עולמות



הטירה.
"אבא!" קראה ורוניקה "ראה! פתאום
נעשיתי יפה כמו נערות אחרות!"
אז זרק חמשון את הזרעון השלישי על
הארץ ואמר:
"שורוניקה תמצא לעצמה בעל ראוי!"
ובאותו הרגע הנערה הסתובבה
והרגישה ברוכל הקטן, בעל תיק
סחורות משונות על גבו, והתרגשות
מוזרה אחזה בה.
"מי האיש הזה?" שאלה בקול חיבה.
"זה חמשון, הוא הציל את כולנו!" ענו
לה.
"אם יסכים, אני מוכנה להיות לאשתו"
לחשה הנערה.
וכך חמשון, שתמיד חשב על אחרים
לפני שחשב על עצמו, נהיה לבעלה של
ורוניקה היפה.